

LBRIS

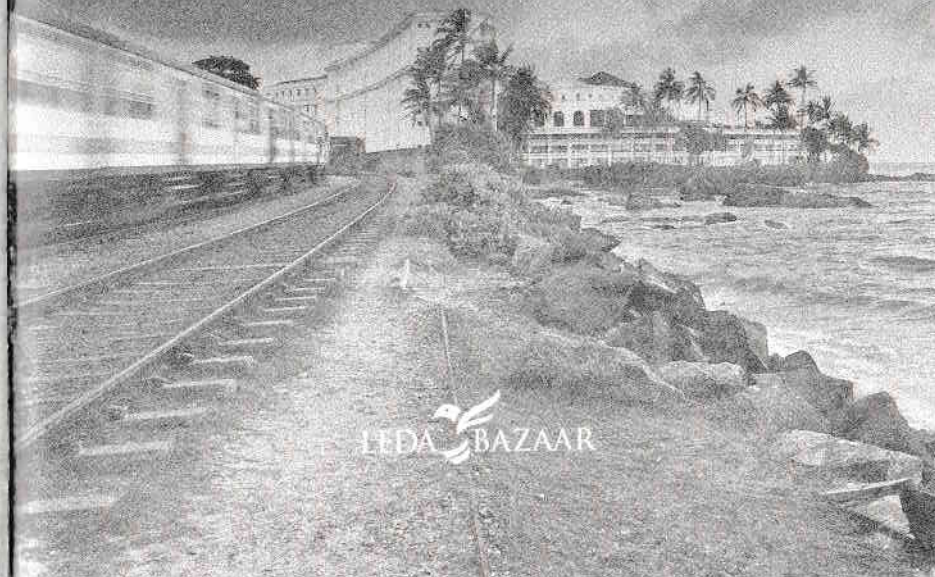
Colecție coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

We know
books

AMANDA JAYATISSA

INVITAȚIE LA NUNTĂ

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRU MACOVESCU

LEDA BAZAAR

AMAYA

În dimineața nunții

M-AM TREZIT CU ARTICULAȚIILE DEGETELOR ÎNVINEȚITE și cu sânge sub unghii, dar mai odihnită decât am fost vreodată în ultimii ani. Cred că așa sunt acum. Genul de persoană care doarme neîntoarsă toată noaptea după ce a atacat pe cineva. Genul de femeie care ar zbura în cealaltă parte a globului ca să se opună căsătoriei fostului ei iubit cu cea mai bună fostă prietenă. Dacă sunt prea mulți foști pentru voi, cu siguranță sunt prea mulți și pentru mine. Dar sunt și genul de femeie care e dispusă să facă orice, așa că iată-mă aici!

Cu o ceașcă într-o mână, am deschis ușa glisantă care dă în micul balcon al camerei în care m-am cazat la hotelul Mount Lavinia și care are vedere la întinsa plajă privată, în clipa aceea pustie.

Evident că era pustie. Doar era prea devreme să fie treaz cineva. Poate mai târziu, dar cine știe cum o să

UPDIS

We know
the story

se petreacă lucrurile? Nunta sigur s-a anulat. Invitații o să se întoarcă acasă abătuți și supărați. Sau poate că nu. Poate că doar o să fie recunoscători pentru weekendul plătit cap-coadă și o să profite de plaja superbă și de barul cu băuturi la discreție. Clar o să zăbovească prin zonă, puși pe bârfă și curioși în legătură cu cele întâmplate. Cu siguranță că mătușile o să vină cu teoriile lor, iar telefoanele o să se încingă de la mesajele curioase legate de ce s-a petrecut cu Kaavindi Fonseka, mireasa ghinionistă. Până la urmă, e ca un episod din *Colombo*.

Am simțit furnicături în stomac – primele emoții. Știam că n-am să pot ascunde cele întâmplate. Fusesse un plan simplu, desigur. Dar, la fel ca toate planurile simple, se putea complica dacă nu acordai atenție tuturor detaliilor. Dacă nu scoteai totul la iveală. Și, la fel ca în cazul tuturor planurilor simple, exista riscul ca totul să iasă foarte, foarte prost.

Mă uitam la valuri cum se umflau, se înălțau, se zdrobeau și iertau. Pescarii ieșiseră în larg de ceva vreme, iar în depărtare câteva păsări dădeau roată deasupra oceanului. Am tras aer adânc în piept și am numărat până la cinci pe când mă uitam la linia orizontului.

Apoi am expirat.

Țineam bine ceașca de ceai în mâini, iar o pată de sânge uscat ajunsese pe porțelanul alb și curat. Era indicat să fac un duș. Urma o zi importantă pentru mine. Poate chiar mai importantă decât ziua anterioară. Enorm de multe depindeau de ce făceam în continuare.

M-am dus în baie și am umplut cada cu cea mai fierbinte apă posibilă. Faptul că îmi ștergeam urmele zilei de ieri mi se părea o trădare. Ea nu mai era, îmi dădeam seama de asta în timp ce mă uitam la apa care se ducea în jos pe scurgere. Mi-am dat frâu liber emoțiilor, încă agitată, dar simțind, pentru prima dată după multă vreme, că m-am regăsit. Că lucrurile ar putea să meargă într-o direcție bună. Că în sfârșit m-am răzbunat pe tot ce se întâmplase cu cinci ani în urmă.

M-am șamponat, mi-am pus balsam pe păr și m-am dat pe tot corpul cu săpun care mirosea a iasomie.

Amaya, inspiră adânc! Acum numără până la cinci! Expiră încetișor! Așa cum te-a învățat doctorul Dunn.

Se terminase! După atâția ani, puteam în sfârșit să las totul în urmă.

Aburul mă învăluia pe când mă uscam și mă îmbrăcam. Făcusem deja bagajul mic de mână și mă pregăteam să-mi iau tălpășița. Pașaportul era acasă, împreună cu restul bagajelor. Zborul de întoarcere spre Los Angeles era programat pentru dimineața zilei următoare, dar puteam să rezist până atunci.

M-am uitat la ceas: 06.36 a.m. Un tipar. Un număr norocos. Slavă cerului! Simțeam cum mă lasă tensiunea acumulată în umeri.

Aveam să aștept până la 7 ca să părăsesc camera de hotel. La 07.07, dacă reușeam. Nu-mi puteam permite să las vreo suspiciune să planeze asupra mea. Până la urmă, cine pleacă de la un hotel de cinci stele în zorii zilei dacă nu e vreo urgență? Nu voiam să atrag atenția

asupra mea tocmai acum. Nu puteam să las nimic la voia întâmplării.

M-am mai uitat o dată prin cameră ca să mă asigur că n-am lăsat încărcătorul în priză sau că am uitat ceva atârnat în spatele ușii de la baie. Într-o pungă din plastic aveam un tricou pe care îl țineam lângă poșetă și pe care urma să-l arunc în timpul călătoriei cu taxiul spre casă. Cel mai bine e să fii sigur. M-am așezat cu telefonul în mână și m-am uitat la limbile ceasului care se îndreptau spre ora la care puteam pleca.

La 06.51, am auzit o bătaie în ușă, care a răsunat în camera tăcută și mi-a intrat adânc în inimă.

Cine să-mi bată la ușă la ora asta?

Nu avea niciun sens.

Am șovăit o clipă.

A doua bătaie a părut mai insistentă.

— Domnișoară Bloom, sunt Alistair Ferdinand, managerul hotelului. Vă cer scuze pentru deranj! Putem discuta puțin, vă rog?

Managerul?

Ei bine, măcar nu era poliția. Urma să vină mai târziu. Speram ca până atunci să fiu deja plecată.

Am mai tras o dată aer adânc în piept și am întredeschis ușa.

— Da?

Încercam să nu-mi tremure vocea. Mi-am dat seama înainte să spună ceva. Îmi simțeam propria agitație. Sentimentul inerent că situația avea să se înrăutățească foarte, foarte repede.

— Domnișoară Bloom, vă cer scuze, dar trebuie să cercetăm camera!

— Camera mea?

Până să răspundă, bărbatul a fost împins la o parte în vreme ce o femeie a țâșnit înăuntru.

— Unde e?

Avea o voce stridentă.

— Tehani? Ce cauți aici? Ce se întâmplă? am întrebat cu glas firav.

Era un contrast jenant între noi două.

— Mai du-te dracului, de parcă n-ai ști!

— Mă... mă tem că nu înțeleg.

Am înghițit în sec. Nu așa trebuiau să decurgă lucrurile.

— Îmi pare rău, domnișoară! a intervenit managerul. Ni s-a dat ordin să cercetăm imediat toate camerele. Se pare că unul dintre musafirii noștri a dispărut.

— Poftim? Cine? l-am întrebat, deși știam răspunsul.

— Nu pot să vă spun acum, domnișoară. Trebuie doar să vă cercetăm camera.

Simțeam ca nu mai am aer. Chiar se întâmpla.

Managerul era însoțit de doi agenți de pază. Să se uite! Clar nu era aici. Le-a luat mai puțin de un minut de inspecție prin cameră ca să confirme ce știam și eu.

M-am uitat la ceas ca să fiu sigură. 6.53. Nu era vorba de noroc. Simțeam deja o strânsoare în piept.

— După cum vedeți, sunt singură aici. Dar vă rog să-mi spuneți dacă pot să vă dau o mână de ajutor!

Propria-mi voce mi se părea îndepărtată, separată parcă de restul corpului.

— Poți începe prin a ne spune adevărul, nenorocito!

Vocea lui Tehani m-a trezit brusc la realitate. Ținea tricoul pe care voiam să-l arunc – unul alb, obișnuit, cu mesajul *Pink Sapphires* imprimat pe piept cu litere sclipicioase.

Inima a început să-mi bubuie în piept.

— E al surorii mele. De ce e la tine?

Abia am reușit să îngaim:

— Mi l-a dat... Kaavi. Văr... știi, vărsasem ceva pe mine și a vrut să mi-l dea.

— Ești o mare mincinoasă! Știam eu! Le-am zis că ești cumva implicată! Vezi tu...

Zicând acestea, Tehani a ieșit din cameră ca o furtună cu tot cu tricou.

În ce naiba mă băgasem?

— Mulțumim, domnișoară Bloom! Vă rugăm să rămâneți în cameră până vă anunțăm noi!

— Să rămân în cameră?

De-acum inima îmi devenise parcă un animal sălbatic. Tresălta. Bubuia și încerca să-mi scape din piept.

— Dar voiam să plec curând.

— Îmi pare rău, domnișoară, însă trebuie să faceți ce vă spunem! Am înțeles că anchetatorii vor veni în cel mai scurt timp.

O, Doamne, nu-mi venea să cred că se întâmplă așa ceva!

Nu așa era planul. Deloc.

— De unde știți că a dispărut? l-am întrebat. Poate s-a dus la plimbare. Ați verificat camera mirelui?

Aveam grijă să vorbesc pe un ton mai scăzut, ca să nu mă audă agenții de pază.

— Domnișoară Bloom, aveți încredere în mine! Nu s-a dus la plimbare. Există – și nu vreau să vă alarmez – semne că a opus rezistență în cameră. Mi-e teamă că trebuie să acceptăm cel mai sumbru scenariu...

S-a oprit și s-a uitat la mâna mea. Mi-am coborât și eu privirea ca să văd la ce se holbează.

Normal că spălaser sângele, dar nu reușisem să scap de vânătăia de pe încheieturile degetelor.

— Oricum, vă mulțumim pentru timpul acordat! Insist din nou să rămâneți în cameră până veți fi chemată la interogatoriu!

— În regulă!

Atât am reușit să îngaim.

Abia mai puteam să respir.

— Domnișoară Bloom...

Managerul șovăia în prag.

— Da?

— Avem agenți de pază pe toate holuri. Așa că vă rog să respectați măsurile noastre de siguranță!

Se tot holba la fața mea până când aproape s-a întors și l-am văzut cum încearcă să se uite pe furiș la încheieturile degetelor mele. Mi-am tras mâna la spate, departe de ochii lui. Nu eram proastă.

Au închis ușa după ce au ieșit și am intrat din nou în baie. Pe policioara de la chiuvetă se afla un set de îngrijire pentru bărbați. Am luat aparatul de bărbierit și am scos una dintre lamele subțiri din metal din cutia de plastic.

Am trântit capacul peste toaletă, m-am așezat și mi-am pus piciorul drept pe vas ca să pot ajunge. Am tras încă o dată aer adânc în piept și am înfipt lama în partea laterală a degetului mare de la picior. Mă înțepa și zvâcnea, iar o picătură de sânge deschisă la culoare s-a umflat și s-a spart pe gresie. Așa era mai bine. La urma urmei, nu puteam să risc și mai multe răni la mâini.

La final, am lăsat furia să mă cuprindă.

Credeam că fusesem foarte isteată să vin aici, să distrug lucruri și să încerc să opresc această nuntă. Era numai vina mea. Fusesem prea orgolioasă, ca o pisică pe cale să-și pună etichete pe borcanul cu smântână. Dar eu nu sunt pisică. Mă înșelasem amarnic. În tot acest timp, fusesem de fapt șoarecele. Ar fi trebuit să știu acest lucru.

M-am dus în dreptul patului și m-am trântit pe el cu telefonul în mână, uitându-mă la cifre. Cât timp trebuia să aștept?

Multe ore, se părea.

Chelnerul a venit de două ori cu mâncare, și de fiecare dată i-am mulțumit și l-am întrebat ce se mai întâmplă. De fiecare dată mi s-a zis pe un ton formal că se așteaptă informații în plus. De fiecare dată nu am putut să mă ating de mâncarea care s-a răcit și apoi mi-a împrăștiat camera în vreme ce mă gândeam ce să fac mai departe.

Era 03.28 p.m. când bătaia în ușă pe care o așteptam m-a readus la realitate. Tot nu aveam noroc cu cifrele. Era un semn clar.

Am inspirat adânc. Am numărat până la cinci. Apoi m-am ridicat în picioare.

— Bună ziua! am zis după ce am răspuns la ușă.

— Domnișoară Bloom.

Managerul hotelului era însoțit de trei agenți de pază. Nu erau polițiști, ceea ce m-a făcut să mă simt mult mai bine. Cred că erau de la o firmă de pază privată, după cum erau îmbrăcați. Cei de la firmele de pază nu puteau să mă aresteze, nu?

— Doamnă, trebuie să veniți cu noi! Vă rog să-mi spuneți dacă aveți lucruri de valoare pentru că vom mai cerceta o dată camera! Mă tem că de data asta va fi o percheziție mai amănunțită.

— E-n regulă! i-am zis încetișor. Chiar nu am lucruri de valoare, doar trei sute de dolari în portofel.

A încuviințat cu o mișcare scurtă din cap, iar agenții m-au însoțit pe hol. Erau agenți de pază oriunde mă uitam, și nu doar cei de la hotel. Unii erau în bej și maro, contrastând cu portretele vechi și cu interiorul colonial al hotelului, în vreme ce bodyguardii hotelului erau îmbrăcați în ținute care aminteau de perioada postcolonială: pantaloni scurți, albi, până la genunchi, șosete albe până la genunchi și pălării albe de safari cu boruri late. Parcă intram într-o mașină a timpului ori de câte ori îi vedeam.

Am fost condusă într-o sală de ședințe de la ultimul etaj din aripa veche. Scara din lemn răsuna pe când o urcam încet, sigură pe mine, îndreptându-mă spre locul unde cu siguranță viața mea urma să fie făcută bucăți.

Camera era destul de primitoare, cu două ferestre mari de unde se vedea strălucitorul Ocean Indian, iar în fundal se auzea în surdină muzică de flaut. Nu ar fi trebui să fie totul atât de minunat și de optimist. Nu acum. Nu când era pe cale să explodeze o bombă.

Am fost lăsată singură. M-am așezat pe scaun. M-am uitat la ceas: era 3.33 p.m. În sfârșit! În sfârșit un semn bun! Am mai tras o dată aer adânc în piept. Totul avea să fie bine.

Urma să le spun adevărul. Trebuia să funcționeze, nu? Urma să le spun adevărul și apoi poate să-i fac să înțeleagă că totul fusese o neînțelegere.

S-a deschis ușa, iar în încăperea a intrat o femeie îmbrăcată cu o bluză albă, elegantă, și cu pantaloni negri. Nu puteam să nu mă întreb cum ar arăta bluza cu o dâră de sânge pe ea.

— Domnișoară Bloom? m-a întrebat.

Vorbea sacadat, pe un ton profesionist, dar nu chiar rece. Femeia asta era pusă pe treabă. Cine era și ce căuta aici?

— Da, i-am răspuns, apoi m-am ridicat și i-am întins mâna, pe care mi-a strâns-o rapid de două ori.

— Sunt Eshanya Padmaraj de la Silverhawk Securities. Sunt sigură că ați mai auzit de noi. Suntem o companie care oferă servicii de pază și care anchetează dispariția și posibila ucidere a lui Kaavindi Fonseka.

„Posibila ucidere.” Cuvintele mi-au reverberat prin corp și mi-au făcut parcă o gaură în piept. Doar am dat din cap că da.

— Nihal, tatăl ei, a vrut să se ocupe imediat de această situație și cu cea mai mare discreție, lucru de care sunt sigură că sunteți conștientă, a reluat femeia.

Așadar, domnul Fonseka nu a sunat la poliție, nu? Interesant! Mă gândeam că, date fiind relațiile cu care se lăuda, l-ar fi sunat chiar el pe inspectorul general. Bănuiesc că a intervenit doamna Fonseka. Probabil au vrut să țină totul secret până la primirea unor răspunsuri. Lucrurile încă nu se înrăutățiseră.

Am tras aer adânc în piept, dar mi-a rămas blocat undeva și am început să tușesc.

— Domnișoară Bloom, vreți niște apă?

— Da, vă rog! am îngăimat și am profitat de ocazie să mă uit la ea cu luare-aminte.

Domnișoara Padmaraj părea să aibă cam pe la 45 de ani. Avea un stil de-a vorbi plăcut și politicoș, și cu siguranță deținea o poziție de conducere dacă îi era permis să conducă ea însăși o anchetă. Era practic imposibil pentru o femeie, dar mă bucuram că nu venise un bărbat. Poate că avea să fie mai înțelegătoare când urma să audă ce am de zis. Poate avea să înțeleagă.

— O să înregistrez discuția noastră, care va fi transcrisă în scopul documentării. Sper că e-n regulă, a adăugat, dar fără să-mi ceară permisiunea. Ulterior, poliția o să vă ia o declarație oficială, dacă și când va fi solicitat acest lucru. Conversația noastră nu va fi la fel de formală. În mare parte încerc să înțeleg tot ce s-a întâmplat înainte de ziua nunții ca să dau o mână

de ajutor la căutarea domnișoarei Fonseka. Sunteți probabil conștientă că timpul este foarte prețios.

Am inspirat adânc și am dat din cap că da.

— Să începem! Spuneți-mi, vă rog, numele și adresa, pentru a se consemna!

1

AMAYA

Cu trei luni înainte de nuntă

AM AȘTEPTAT PÂNĂ CÂND CRONOMETRUL DE LA CUP-tor a arătat ora 08.08 p.m. ca să pot pleca. Nu eram superstițioasă, dar nu avea ce să strice dacă așteptam un semn bun.

Am tras aer adânc în piept, apoi mi-am luat poșeta și cheile de pe blat și am ieșit.

Limuzina de un negru strălucitor era exact acolo unde mă așteptam să fie. Acolo unde era mereu. Un blond cu un costum decolorat pe el, care îi flutura în jurul umerilor, aștepta în dreptul portierei din spate. Am încetinit, iar încrederea mea de fier s-a topit puțin.

— Unde e Joe?

— E liber săptămâna asta. Cred că e-n vacanță cu familia.

Clar nu era un semn bun! Fir-ar!

Am inspirat adânc ca să mă calmez, așa cum îmi zisesese doctorul Dunn, și am încercat să mă concentrez.

Oare era chiar atât de rău că șoferul meu obișnuit nu era azi de serviciu?

Nu, nu era! Pur și simplu trăgeam concluzii pripite, ca de obicei.

Nu era ca și cum m-aș fi întors înapoi pentru că nu era Joe acolo sau doar pentru că se schimbaseră puțin rutina pe care o avusesem de luni întregi.

M-aș fi mințit dacă mi-aș fi zis că mă duc acasă. Eram deja în dreptul mașinii. Nu aveam să mă mai întorc. Nu puteam să mai rezist altă lună fără chestia asta, orice ar fi fost ea.

— Doamnă, sunteți pregătită?

— D... da!

Detestam cum îmi tremura vocea, dar, dacă șoferul observase cumva, nu a schițat niciun gest.

M-am așezat cu grijă pe bancheta din spate ca să nu-mi mototlesc rochia neagră din satin. Scaunele tapitate din piele erau alunecoase. Mă țineam într-un echilibru precar, cu picioarele înfipite în mocheta sintetică, una care, cumva, încă mai avea mirosul specific de mașină nouă, până când mi-am pus centura de siguranță.

Noul șofer s-a urcat și el, așa că am pornit la drum. Imediat a dat aerul condiționat la maximum, iar eu am început să tremur, deși tipul nu a observat, bineînțeles.

Mi-era dor de Joe! Știu că era o prostie să-mi fie dor de șoferul de limuzină care mă lua de acasă o dată pe lună, dar era plăcut să încep seara cu cineva prietenos.

Și el nu regla niciodată aerul condiționat fără să mă întrebe. M-am gândit să-l rog pe noul șofer să îl dea mai încet, dar în schimb am început să-mi frec brațele. Mă simțeam stânjenită să-i cer ceva. Aveam să-i spun dacă începeam cu adevărat să îngheț.

Dura aproximativ patruzeci de minute să ajungem la Winchester, dacă traficul din LA nu ne rezerva surprize, ceea ce din fericire nu s-a întâmplat în seara aceea. Slavă Domnului!

M-am uitat o vreme pe geam. Clădirile arătau ca niște uriași eleganți și alunecoși în timp ce treceau pe lângă ele, cu ferestrele lor ca un milion de ochi ce vedeau totul. Am tresărit, scoțându-mi în schimb telefonul.

De obicei nu-mi verific telefonul când fac asta. Ideea este să renunț la viața mea obișnuită și să intru în... ceva și să fac... altceva. Dar văzusem ora pe micul ceas digital care licărea în spatele limuzinei – 08.41 p.m. – și m-am enervat un pic. Nu era deloc un număr bun. Niciun tipar. Nicio repetare. Niciun semn de la univers care să-mi dea de știre că lucrurile decurg în favoarea mea.

Am oftat în sinea mea. Normal că totul era o aburială. Normal că obsesia asta ciudată cu timpul nu însemna nimic. Dar știam că cel mai bine era să-mi distrag atenția.

Am deschis automat Instagramul și am început să derulez în jos. Degetele au găsit drumul înainte ca mintea să înțeleagă ce fac. Și mereu ajungeam la postările ei.

Cea mai recentă era de acum câteva minute. Încă era dimineață devreme în Colombo, acolo unde locuia. Acolo fusese căminul meu. În poză se apleca în fața

camerei cu un deget dus la buzele perfecte, pline și date cu ruj roz, de parcă îmi spunea să tac.

Sub poză scria *În curând o să am vești palpitate pentru voi!*, și firește că următorii ei se dezlănțuiseră.

Am derulat prin comentarii de genul *O, Doamne, trebuie neapărat să-mi spui și Ești gravidă?*, dar evident că nu dădea nimic în vileag.

Dacă era într-adevăr gravidă? N-ar fi fost ceva? Poate că se hotărâse să încalce una dintre nenumăratele reguli sociale nescrise pentru o srilankeză și urma să facă un copil fără să se mărite.

Sau poate că Pink Sapphires, organizația ei caritabilă, urma să anunțe ceva important? Părea mai plauzibil. Mereu lucra cu fete din medii defavorizate cărora le acorda oportunități la care altfel nici n-ar fi putut visa. Le îmbogățea viețile. Era salvatoarea lor.

Am comentat de pe contul ForestFern23: *Kaavi, mă omoară suspansul!*

Apoi am parcurs pagina ei în căutare de alte semne sau indicii despre cât de importante aveau să fie veștile. Dar normal că nu era nimic. Doar poze perfecte cu ea arătând perfect și fiind perfectă. Poze cu fetele pe care le ajuta, poze de la fabrica de pietre prețioase a tatălui ei pe care avea s-o preia, poze cu ea la brunch și pe plajă, bucurându-se de o viață idilică în Colombo.

M-am silit să închid telefonul și să trag aer adânc în piept. Trebuia să mă concentrez la noaptea ce urma, nu să mă obsedeze ce avea să facă Kaavi, aflată la un milion de kilometri depărtare, în orașul meu natal.

Am mai inspirat o dată adânc.

Și încă o dată.

Dar postarea cu pricina tot nu-mi dădea pace, de parcă aveam o pietricică în pantof.

Buzele ei trandafirii perfect date cu creion. Un secret ascuns în spatele lor.

Șșt! În curând o să am vești palpitate pentru voi.

Era 08.55 p.m. când limuzina s-a oprit în fața hotelului – din fericire am văzut două cifre identice. Vedeți, până la urmă nu aveam de ce să-mi fac griji.

Am așteptat portarul să-mi deschidă portiera înainte să ies. M-a învăluit o briză ușoară și m-am cutremurat din nou. Încă îmi era frig de la aerul condiționat din mașină.

Nu am stabilit contact vizual cu nimeni pe când mergeam pe holul liniștit și slab luminat al hotelului în drum spre recepție, nu că ar fi fost cineva interesat de mine. Era totuși Los Angeles, nu Colombo. Aici, anonimul și discreția făceau parte din viață, dacă asta îți doreai, chiar dacă nu eram nici pe departe la fel de bogată sau celebră ca aceia care își doreau cel mai mult să fie lăsați în pace.

— Sunt Clara White. Cred că aveți o cheie pentru mine.

Nu m-am uitat nici în ochii femeii tinere de la recepție. O simțeam cum îmi cercetează rochia, observând că intrasem prin față, nu prin restaurant, și că mi se lăsase o cheie de către cineva care nu mă însoțise în clădire.

M-am uitat la ceasul telefonului. Ora 9 fix. Vedeți, nu trebuia să-mi fac griji deloc! Până la urmă în seara asta lucrurile aveau să meargă strună.

M-am uitat urât la număr. Cât de ghinionist! Mi-am amintit iar de postarea de pe Instagram.

Șst! În curând o să am vești palpitate pentru voi.

Ce naiba avea de gând să anunțe?

Recepționera mi-a dat o cheie veche și grea, cu o etichetă agățată de ea. Făcea parte din farmecul de la Winchester, adică un dispreț suveran pentru modernitate. Asta îi plăcea lui.

Lui! Trebuia să mă concentrez asupra lui. Nu a ei.

Ușile liftului vechi din alamă s-au deschis și, din fericire, nu a intrat nimeni cu mine. Mi-am verificat machiajul în oglinda de pe perete. Rujul mi se prelinsese puțin pe buza de jos și m-am străduit să nu-l șterg. Îi plăcea să fiu un pic neîngrijită. Nu fusesem niciodată perfectă. De-asta mă dorea.

Ajunsesem devreme, dar tot m-am grăbit, cu tocurele țacănind pe hol în vreme ce oglinzile suflăte cu aur reverberau din pricina zgomotului. Nu știu de ce mă obosisem cu aceste tocure cu atât de incomode. Oricum urma să-mi dau jos pantofii până să ajungă el.

M-am uitat iar la ceas. Ca de obicei, ajunsesem cu un sfert de oră mai devreme. Peste tot ajungeam mai devreme. Nu puteam altfel. Dacă am un termen-limită sau trebuie să mă întâlnesc cu cineva la o anumită oră, simt un gol în stomac. Ceasul bate în același ritm cu bătăile inimii mele. De parcă ar exploda o bombă dacă nu ajung la timp să o opresc.

Măcar în cazul de față era bine să ajung devreme. Nu mi-aș putea imagina cum ar reacționa dacă l-aș

face să aștepte, dar mereu ajung din timp, iar el observă de fiecare dată și se amuză pe seama asta.

Am intrat în camera somptuoasă în stil Art Déco ce arăta ca într-un episod din *Mad Men* și am reglat aerul condiționat să nu fie prea frig.

Mă mâncau degetele să mai verific telefonul pentru o ultimă dată, așa că l-am deschis repede și m-am uitat la pagina ei, numai că nu se schimbă nimic cu excepția a patruzeci de comentarii în plus care o implorau să dezvăluie vestea cea mare.

Aveam o notificare pe KimKx, unul dintre profilurile mele, dar nu era nimic important. Doar un emoticon cu o inimă de la cineva care probabil voia mai mulți urmăritori.

Am tras aer adânc în piept să mă calmez și mi-am dus mâinile la gât. Era cald, iar mâinile reci ca gheața din cauza limuzinei înghețate mi-au răcorit plăcut pielea. Nu știu de ce marea ei veste mă neliniștea așa de mult.

Am verificat ceasul de pe comoda în stil retro. Era vremea să-mi pun creierul într-o cutie. Să mă detașez în sfârșit după ce așteptasem o eternitate, deși fusesem doar o lună.

M-am dus la dulap și mi-am dat jos pantofii, rochia și lenjeria asortată din dantelă neagră. Mereu mă îmbrăcam elegant dacă, prin absurd, întârziam. Mi-am atârnat rochia și am lăsat restul hainelor în sertar, în ordine. Apoi m-am dus la baie și m-am spălat pe mâini cu grijă să nu deranjez prosoapele de mâini perfect rulate sau sticlutele cu cremă de corp de la L'Occitane de

pe policioară. Mi-am deschis geanta și m-am dat puțin cu parfumul de mici dimensiuni pe care îl țineam doar pentru nopți ca asta.

Mi-am așezat la loc o șuviță rebelă, iar în cele din urmă am scos o curelușă neagră și scurtă din piele. Era moale, lată cam de patru centimetri, și o simțeam strâns pe piele în timp ce mi-o legam în jurul gâtului. Inelul în formă de D strălucea în lumina chioară din baie și mi-am trecut degetele peste el preț de câteva clipe. Am tras iar aer adânc în piept. De-asta eram aici. Mi-o amintea pielea moale. Mă aducea la realitate.

M-am întors în dormitor unde am mutat într-o parte o măsuță de cafea, făcând loc între perete și patul cu baldachin încăpător. Am inspirat adânc pentru ultima oară, apoi m-am relaxat și m-am lăsat în genunchi cu fața la perete. M-am mai destins, cu degetele strânse la ceafă.

Mulți nu înțeleg. Cel puțin intuiau că marea majoritate nu ar fi înțeles. Până la urmă, nu e ca și cum așa avea curaj să-i spun cuiva. Dar știu că mulți nu înțeleg nevoia de a renunța la control, mai ales când ne petrecem mare parte din viață încercând să *controlăm*.

Totuși, nimeni nu vrea să accepte cu adevărat că de fapt oricum nu controlăm nimic. Măcar așa pot controla cui cedez controlul. Găseam liniștitor acest lucru.

Liniștitor și erotic.

Simțeam o dorință care pleca din buric și se ducea jos, între picioare, ori de câte ori mă gândeam la el.

La el. La Alexander. Niciodată Alex, nici măcar în glumă. Alexander, chiar dacă nu puteam fi sigură

că e numele lui adevărat. Nu l-am văzut niciodată la față. Mă aduce o dată pe lună în limuzina lui la hotelul ăsta sofisticat, unde o noapte de cazare costă probabil cât chiria garsonierei mele minuscule pe două luni.

Alexander, care spune răspicat ce vrea, la fel ca mine – asta este tot. Nimic mai mult. Nimic mai puțin. Nimic mai puțin decât libertatea absolută de a-i oferi cuiva controlul absolut asupra altcuiva. Pentru cineva ca mine, care își petrece fiecare clipă din zi analizând obsesiv fiecare detaliu, care reia fiecare conversație în minte, care se îndoiește de fiecare decizie pe care a luat-o vreodată, Alexander era un dar de la Dumnezeu. Singura șansă de a mă elibera. Singura mea șansă de a *exista*, pur și simplu.

Cel puțin asta crezusem în tot acest timp. Până în urmă cu două luni, când mă întrebam dacă vreau să ne vedem să bem ceva înainte.

— În persoană? îl întrebam prosteste, cu degetele alunecând o secundă pe legătura de la ochi, asigurându-mă că nu se mișcase.

— Da, draga mea, în persoană.

Înghițisem în sec. Nu așa ne înțeleseserăm. Nu acestea erau condițiile.

— Pot să mă mai gândesc? îl întrebam în cele din urmă.

Sperasem să priceapă aluzia și simțisem că înțelesese, pentru că pe urmă nu mai adusesese vorba de ea. Lucrurile deveniseră cum erau înainte și mă simțeam recunoscătoare.

Așa că, atunci când am auzit cheia în broască, când mirosul de colonie cu note de lemn și mosc a învăluit încăperea și când l-am auzit murmurând „Bună, pisicuța mea!” înainte să-mi pună eșarfa din satin la ochi, am expirat pentru ultima dată.

Am auzit biciul pocnind și trupul mi s-a topit, deși încă nu mă atinsese. Și nu avea să o facă. Nu cu mâinile, oricum. Nu preț de câteva ore, în timp ce mă ispitea, mă tortura și mă făcea să mă ofer cu totul lui.

M-am relaxat. Monștrii mei urmau să fie ținuți departe.

Puteam fi eu însămi.

M-am trezit peste câteva ore. Mă durea totul, gâfâiam și mă simțeam eu însămi după multe săptămâni. Noaptea noastră se sfârșea. Se pregătea să plece. Eram în pat, cu eșarfa încă la ochi, dar îl auzeam. Ascultam, încercând să-mi dau seama ce face. Auzeam cum își trage fermoarul și un clinchet, poate de la butoni. Ca de obicei, tânjeam să îl văd măcar cu coada ochiului. Să-l întrezăresc pe bărbatul care schimbuse totul la mine. Totuși, mi-am păstrat eșarfa. Astea erau regulile. Iar eu jucam mereu după reguli. Știa. Mă cunoștea bine.

— Îți mulțumesc pentru o seară minunată, draga mea! Poți să-ți dai jos eșarfa când auzi ușa închizându-se, mi-a zis cu o voce catifelată care se prelingea peste mine ca un ulei mătășos.

— Îhâm! i-am zis, atingând pliurile delicate ale așternutului.

Aveam camera până a doua zi și puteam savura micul-dejun în pat dacă voiam înainte să iau limuzina înapoi acasă. *O să fac o baie după ce-o să plece*, m-am gândit și mi-am atins bubițele care începuseră să mi se formeze pe fund și coapse. Din fericire, aveam loțiunea aia de calitate în baie care mi-era mereu de ajutor.

Dar înainte trebuia să-mi verific telefonul. Agitația m-a trezit din zăpăceală.

Parcă a simțit cum se schimbuse energia în cameră.

— Clara? m-a întrebat cu șovăială în voce.

— Da?

M-am ridicat în capul oaselor. Nu-mi spune niciodată pe nume – nici măcar pe cel fals. Cu siguranță nu făcea niciodată conversație după. Speram să nu mă invite iar să bem ceva. Nu credeam că îl mai pot refuza încă o dată.

— E totul în regulă?

— În regulă?

— Da! Da, mi-ai părut un pic distrată azi.

Din cauza postării ei. Știam. Ori de câte ori credeam că mi-o scosesem în sfârșit din minte, se furișea la loc. Un ghimpe în coastă. Imposibil de ignorat.

Credeam că reușisem să mă prefac că nu-mi acaparase gândurile. Se părea că mă înșelasem. Dar ce puteam să-i zic? *Scuze că nu am fost mereu pe fază. Prietena mea cea mai bună, pe care o știi de-o viață, cu care n-am mai vorbit de ani întregi, căreia îi urmăresc obsesiv toate conturile de pe rețelele de socializare, tocmai a zis că are niște vești-bombă, iar pe mine m-a*